

Mitzvah of the Week: Appointing a King
 Rabbi Judah Kerbel ~ Queens Jewish Center ~ 28 Av 5780

1. דברים פרק יז, יד-כ

(יד) כִּי תָבֹא אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יִקְנֶה אֱלֹהֶיךָ נְתָן לָךְ וּיְרֻשָׁתָהּ וַיִּשְׁבְּתָהּ בָּהּ וְאָמַרְתָּ אֲשִׁימָה עָלַי מֶלֶךְ כְּכָל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר סָבִיבֹתַי: (טו) שׁוּם תִּשְׂמֶה עָלֶיךָ מֶלֶךְ אֲשֶׁר יִבְחַר יִקְנֶה אֱלֹהֶיךָ בּוֹ מִקִּרְבֵּי תְּשֻׁמִּים עָלֶיךָ מֶלֶךְ לֹא תוּכַל לָתֵת עָלֶיךָ אִישׁ נֹכְרִי אֲשֶׁר לֹא אֶחִידָהּ הוּא: (טז) רַק לֹא יִרְבֶּה לּוֹ סוּסִים וְלֹא יִשְׂיב אֶת הָעַם מִצְרַיִמָה לְמַעַן הִרְבּוּת סוּס וּיִקְנֶה אָמַר לָכֶם לֹא תִסְפּוּן לָשׁוּב בְּדֶרֶךְ הַזֶּה עוֹד: (יז) וְלֹא יִרְבֶּה לּוֹ נָשִׁים וְלֹא יִסוּר לְבָבוֹ וְכֶסֶף וְזָהָב לֹא יִרְבֶּה לּוֹ מֵאֵד: (יח) וְהָיָה כְּשִׁבְתֶּם עַל כִּסֵּא מַמְלַכְתּוֹ וְכָתַב לּוֹ אֶת מִשְׁנֵה הַתּוֹרָה הַזֹּאת עַל סֵפֶר מִלְּפָנֵי הַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם: (יט) וְהִיָּתָה עִמּוֹ וְקָרָא בּוֹ כָּל יְמֵי חַיָּיו לְמַעַן יִלְמַד לְיִרְאָה אֶת יִקְנֶה אֱלֹהֵיו לְשִׁמּוֹר אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת וְאֶת הַחֻקִּים הָאֵלֶּה לְעִשְׂתָּם: (כ) לְבַלְתִּי רוּם לְבָבוֹ מֵאֶחָיו וּלְבַלְתִּי סוּר מִן הַמִּצְוָה וְיִמְיָן וְשְׂמֹאל לְמַעַן יִגְרִיד יָמִים עַל מַמְלַכְתּוֹ הוּא וּבָנָיו בְּקִרְבֵּי יִשְׂרָאֵל:

1. Devarim 17:14-20 (trans. Sefaria.org)

If, after you have entered the land that the LORD your God has assigned to you, and taken possession of it and settled in it, you decide, "I will set a king over me, as do all the nations about me," you shall be free to set a king over yourself, one chosen by the LORD your God. Be sure to set as king over yourself one of your own people; you must not set a foreigner over you, one who is not your kinsman. Moreover, he shall not keep many horses or send people back to Egypt to add to his horses, since the LORD has warned you, "You must not go back that way again." And he shall not have many wives, lest his heart go astray; nor shall he amass silver and gold to excess. When he is seated on his royal throne, he shall have a copy of this Teaching written for him on a scroll by the levitical priests. Let it remain with him and let him read in it all his life, so that he may learn to revere the LORD his God, to observe faithfully every word of this Teaching as well as these laws. Thus he will not act haughtily toward his fellows or deviate from the Instruction to the right or to the left, to the end that he and his descendants may reign long in the midst of Israel.

2. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף כ עמוד ב

רבי נהוראי אומר: לא נאמרה פרשה זו אלא כנגד תרעומתו, שנאמר ואמרת אשימה עלי מלך וגוי. תניא, רבי אליעזר אומר: זקנים שבדור - כהוגן שאלו, שנאמר תנה לנו מלך לשפטנו, אבל עמי הארץ שבהן קלקלו, שנאמר והיינו גם אנחנו ככל הגוים ושפטנו מלכנו ויצא לפנינו. תניא, רבי יוסי אומר: שלש מצות נצטוו ישראל בכניסתן לארץ: להעמיד להם מלך, ולהכרית זרעו של עמלק, ולבנות להם בית הבחירה, ואיני יודע איזה מהן תחילה, כשהוא אומר כי יד על כס יה מלחמה לה' בעמלק, הוי אומר: להעמיד להם מלך תחילה, ואין כסא אלא מלך, שנאמר וישב שלמה על כסא ה' למלך.

2. Talmud Sanhedrin 20b (trans. Sefaria.org)

Rabbi Nehorai says: This biblical passage was stated only in response to the Jewish people's complaint, as it is stated: "and shall say: I will set a king over me, like all the nations that are around me" ([Deuteronomy 17:14](#)). It is taught in a *baraita*: Rabbi Eliezer says: The elders of Samuel's generation asked appropriately, as it is stated: "Give us a king to judge us" (I Samuel 8:6. But the ignoramuses among them ruined it, as it is stated: "that we also may be like all the nations, and that our king may judge us, and emerge before us," (I Samuel 8:19–20). It is taught in a *baraita*: Rabbi Yosei says: Three mitzvot were commanded to the Jewish people upon their entrance into Eretz Yisrael: To establish a king for themselves, and to cut off the seed of Amalek in war, and to build for themselves the Chosen House in Jerusalem. But I do not know which one they are obligated to do first.

When the verse states: "The hand upon the throne [*kes*] of the Lord: The Lord will have war with Amalek from generation to generation" ([Exodus 17:16](#)), you must say that this means they are obligated to establish a king for themselves first, and the verse is interpreted as follows: "Throne of the Lord" is nothing other than a symbolic name for a king, as it is stated: "Then Solomon sat on the throne [*kisei*] of the Lord as king."

3. ספר החינוך פרשת שופטים מצוה תצז

שנצטוונו למנות עלינו מלך מישראל יקבצנו כולנו וינהיגנו כחפצו, ועל זה נאמר [דברים י"ז, ט"ו], שום תשים עליך מלך וגו', ואמרו בספרי [כאן] שום תשים עליך מלך, מצות עשה.

3. Sefer Ha-Chinukh Mitzvah 497 (trans. Sefaria.org)

That we were commanded to appoint upon ourselves a king from Israel, so that he can gather us all together and administer us according to his desire. And about this is it stated ([Deuteronomy 17:15](#)), "Surely place upon yourself a king, etc." And in [Sifrei Devarim 157](#), "'Surely place upon yourself a king' is a positive commandment."

4. ספר החינוך פרשת אם כסף מצוה עא

משרשי המצוה, לפי שאי אפשר לישוב בני אדם מבלי שיעשו אחד מביניהם ראש על האחרים לעשות מצותו ולקיים גזרותיו, מפני שדעות בני אדם חלוקין זה מזה ולא יסכימו כולם לעולם לדעת אחת לעשות דבר מכל הדברים, ומתוך כך יצא מביניהם הביטול והאסיפה בפעולות, ועל כן צריכין לקבל דעת אחד מהם אם טוב ואם רע, למען יצלחו ויעסקו בעסקו של עולם, פעם ימצא בעצתו וחפצו תועלת רב ופעם ההיפך, וכל זה טוב מן המחלוקת שגורם ביטול גמור...

4. Sefer Ha-Chinukh Mitzvah 71 (trans. Sefaria.org)

It is from the roots of the commandment that it is because it is impossible for the settlement of people without their making one of them head over the others, to do his command and fulfill his decrees. As the opinions of people are different and they will never all agree to one opinion - to do one thing from among the many things. And from this, the result will be idleness and a cessation of actions. And therefore they need to accept the opinion of one of them - whether it is good or whether it is bad - so that they will be successful and be involved in the business of the world, sometimes finding great benefit from his will and counsel and sometimes [finding] the opposite. And all of this is better than disagreement which causes complete idleness.

5. ספר המצוות לרמב"ם מצות עשה קעג

והמצוה הקע"ג היא שצונו למנות עלינו מלך מישראל יקבץ כל אומתנו וינהיגנו... ובבאור אמרו (הוריות יג א) מלך קודם לנביא. וכל זמן שיצוה המלך הזה צווי שלא יהיה סותר מצוה מן התורה הנה אנחנו חייבים לשמוע מצותו ומי שיעבור על מצותו ולא ישמע אליו הנה מותר למלך להרגו בכל עניין שירצה...

5. Rambam Sefer Ha-Mitzvot Positive Commandment #173 (Translation Chabad.org by R' Berel Bell)

The 173rd mitzvah is that we are commanded to appoint over ourselves a Jewish king to speak for us¹ and lead us... to the extent that in our eyes he is greater than any of the prophets of that generation... We are required to fulfill any command the king issues unless it contradicts a commandment of the Torah. If a person transgresses the king's command and does not fulfill it, the king is allowed to execute him by the sword...

6. אבן עזרא דברים פרק יז פסוק טו

(טו) שום תשים - רשות.

6. Ibn Ezra Devarim 17:15

"Set a king" – it is optional.

7. רש"י הירש דברים פרק יז פסוק יד

"שום תשים עליך מלך" **תלויה ועומדת עד שיתעורר הצורך הזה**, שכן רק אם יחושו בצורך הזה יעריכו כהלכה את מוסד המלך ולא יראו בו קיפוח עצמאות שנכפה עליהם בעל כורחם. תחושת הצורך הזה יכולה להתעורר רק מסיבה אחת: הם ירצו להבטיח את הענין היחיד שהוא תנאי לשמירת ה' וברכתו; הם יבקשו להביא לידי כך שישראל יהיה "ישראל" - העם הנאמן לתורת ה'. לפיכך אין ספק שהתוספת "ככל - הגוים אשר סביבתי" יכולה להתפרש רק כך: ההצלחה הלאומית העליונה של כל הגוים מתבטאת בפיתוח עוצמה גדולה כלפי חוץ, לצורך זה הם מאחדים את כל כוחותיהם הלאומיים, ואיחוד זה יושג רק על ידי השתעבדות לראש אחד, שכל הכוחות הלאומיים נמסרו לפקודתו.

7. Rabbi Samson Raphael Hirsch, Devarim 17:14 (trans. Daniel Haberman, p. 395)

The mitzvah to appoint a king is held in abeyance until the need for this

appointment arises, for only if the people feel this need will they properly appreciate the institutions imposed on them from without. The sense of this need can only arise for one reason: They will want to ensure the sole factor on which God's protection and blessing depend; they will seek to make the nation be "Israel," the people loyal to God's Torah. Hence, there is no doubt that the addition of "like all the nations surrounding me" can be interpreted only as follows: all the nations seek to unify all their national resources for the greatest good of their own nation, which in their view consists in the development of the greatest possible power vis-à-vis the world outside. To this end they must subordinate themselves to one head of state, at whose command all the nation's resources must be placed for this purpose.

8. העמק דבר דברים פרק יז פסוק יד

(יד) ואמרת וגו'. אין הפי' אמירה כמשמעו בפה, אלא כלשון ואמרת אוכלה בשר וכדומה. אכן לפי לשון זה הי' במשמע שאין זה מצוה במוחלט למנות מלך אלא רשות כמו ואמרת אוכלה בשר וגו', והרי ידוע בדברי חז"ל דמצוה למנות מלך, וא"כ למאי כתיב ואמרת וגו', ונראה דמשום דהנהגת המדינה משתנה אם מתנהג עפ"י דעת מלוכה או עפ"י דעת העם ונבחריהם, ויש מדינה שאינה יכולה לסבול דעת מלוכה, ויש מדינה שבלא מלך הרי היא כספינה בלי קברניט... מש"ה לא אפשר לצוות בהחלט למנות מלך כל זמן שלא עלה בהסכמת העם לסבול עול מלך, עפ"י שרואים מדינות אשר סביבותיהם מתנהגים בסדר יותר נכון, או אז מצות עשה לסנהדרין למנות מלך, ומש"ה כתיב ואמרת וגו' שיהא העם מבקשים כך

8. Netziv, Haamek Davar, Devarim 17:14 (trans. Sefaria.org)

The explanation of "saying" [here] is not like its simple meaning, but rather like [its] usage in the phrase ([Deuteronomy 12:20](#)), "and you shall say, 'I want to eat meat'" and in similar [instances]. However according to this usage, **it is implied that this is not an absolute commandment to appoint a king, but rather optional**, as in the case of "and you shall say, 'I want to eat meat,' etc." And behold it is known in the words of the sages, may their memory be blessed, that it is a commandment to appoint a king. But, if so, why is it written, "and you shall say, etc.?" And it appears that it is because the government of a state depends upon whether it is run according to the opinion of a monarchy or according to the opinion of the people and its representatives: and there are states that cannot support the opinion of the monarchy and there are states that without a king are like a ship without a captain... **For this reason, it is impossible to absolutely command the appointment of king so long as it is without the consent of the people to support the yoke of the king** as a result of their seeing states around them functioning more properly [with a king]. And then [only when they do so] is it a positive commandment for the Sanhedrin to appoint a king

9. שופטים פרק ח, כב-כג

(כב) ויאמרו איש ישראל אל גִּדְעוֹן מִשָּׁל בְּנוּ גַם אֶתְּהָ גַם בְּנֵדָה גַם בְּנֵדָה כִּי הוֹשַׁעְתָּנוּ מִיַּד מִדְּוָן : (כג) ויאמר אֶלְהֶם גִּדְעוֹן לֹא אֶמְשַׁל אֲנִי בָכֶם וְלֹא יִמְשַׁל בְּנֵי בָכֶם יִקְוֶה יִמְשַׁל בָּכֶם :

9. Judges 8:22-23 (trans. Sefaria.org)

But Gideon replied, "I will not rule over you myself, nor shall my son rule over you; the LORD alone shall rule over you." And Gideon said to them, "I have a request to make of you: Each of you give me the earring he received as booty."

10. שמואל א פרק ח, ה-ט

(ה) ויאמרו אליו הנה אתה זקנת ובגידת לא ה' לכו בדרךך עתה שימה לנו מלך לְשִׁפְטֵנוּ כְּכָל הַגּוֹיִם : (ו) וירע הד' ב'ר בעיני שמואל כְּאִשֶּׁר אָמְרוּ תָנָה לָנוּ מֶלֶךְ לְשִׁפְטֵנוּ וַיִּתְפַּלֵּל שְׁמוּאֵל אֶל יְקֹוֹק : פ (ז) ויאמר יְקֹוֹק אֶל שְׁמוּאֵל שְׁמַע בְּקוֹל הָעָם לְכָל אֲשֶׁר יֹאמְרוּ אֵלֶיךָ כִּי לֹא אֶתְּךָ מֵאֲסוּ כִּי אֶתִּי מֵאֲסוּ מִמֶּלֶךְ עֲלֵיהֶם : (ח) כְּכָל הַמַּעֲשִׂים אֲשֶׁר עָשׂוּ מִיּוֹם הַעֲלִיתִי אֶתְּךָ מִמִּצְרָיִם וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה וַיַּעֲזֹבֵנִי וַיַּעֲבֹדוּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים כִּן הִמָּה עֲשִׂים גַם לָךְ : (ט) וְעַתָּה שְׁמַע בְּקוֹלְךָ אֲדָךְ כִּי הֵעֵד תַּעֲבִיד בְּהֶם וְהִגְדַּת לָהֶם מִשְׁפַּט הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר יִמְלֹךְ עֲלֵיהֶם :

10. Samuel I 8:5-9 (trans. Sefaria.org)

and they said to him, "You have grown old, and your sons have not followed your ways. Therefore appoint a king for us, to govern us like all other nations." Samuel was displeased that they said "Give us a king to govern us." Samuel prayed to the LORD, and the LORD replied to Samuel, "Heed the demand of the people in everything they say to you. For it is not you that they have rejected; it is Me they have rejected as their king. Like everything else they have done ever since I brought them out of Egypt to this day—forsaking Me and worshiping other gods—so they are doing to you. Heed their demand; but warn them solemnly, and tell them about the practices of any king who will rule over them."

11. רמב"ם הלכות מלכים פרק א הלכה ב

מאחר שהקמת מלך מצוה למה לא רצה הקדוש ברוך הוא כששאלו מלך משמואל, לפי ששאלו בתרעומת, ולא שאלו לקיים המצוה אלא מפני שקצו בשמואל הנביא, שנאמר כי לא אותך מאסו כי אותי מאסו וגוי'.

11. Rambam Hilkhoh Mealkhim 1:2 (trans. Sefaria.org)

Now, since the appointment of a king is a Commandment, why did G-d not want (a king) when the people asked Samuel for one? Because their request was merely due to resentment, and not for the purpose of fulfilling a Commandment. They had rejected Samuel the Prophet, as it says, "as they have forsaken Me...so do they also with you" (I Samuel 8:7).

12. אברבנאל דברים פרק יז

עוד אקשה כנגדם יחד קושיא חזקה וספק עצום, כי אם היתה שאלת המלך בסתם דבר נאות ומצוה ממצות התורה ולא היה החטא כי אם באופן השאלה או תכליתה או זמנה או כוננה למה אם כן יהושע ושאר שופטי ישראל שבאו אחרי לא התעוררו להמליך מלך בישראל כיון שהיתה המצוה עליהם בהכנסתם לארץ ואיך עברו כלם על זאת המצוה בהיותם בארץ אחרי הכבוש והחלוק, ואין אחד מהמפרשים שהתעורר בזה כלל...

ההקדמה האחת הנה ראוי שנדע אם המלך הוא דבר הכרחי ומחוייב בעם חיוב עצמי או אפשר בלתו, וכבר חשבו הפלוסופים שהוא כן, ושרות המלך לעם בקבוץ המדיני כיחס הלב בגוף הבעל חי שיש לו לב, וכיחס הסבה הראשונה אל העולם הכולל, ואם המעיינים האלה יסברו שהמלכות יגזור שלשה דברים, הראשון האחדות והעדר השתוף, והשני ההתמדה והעדר החלוף, והשלישי היכולת המוחלטת, הנה תהיה באמת מחשבתם בחיוב המלך והכרחיותו כוזבת, לפי שאינו מהבטל שיהיו בעם מנהיגים רבים מתקבצו ומתאחדים ומסכימים בעצה אחת ועל פיהם תהיה ההנהגה והמשפט וזהו כנגד התנאי הראשון, ולמה לא תהייה הנהגותיהם משנה לשנה או לגי שנים כשני שכיר או פחות מזה, ובהגיע תור שופטים ושוטרים אחרים יקומו תחתיהם ויחקרו את פשעו הראשונים באמונתם ואשר ירשיעו ישלם כל אשר הרשיע לעשות וזהו כנגד התנאי הב', ולמה לא יהיה גם כן יכלתם מוגבל ומסודר כפי הדתות והנמוסים הדין נותן שיחיד ורבים הלכה כרבים, ושיותר קרוב להיות הפשע באדם אחד כמו שאמר (משלי ט"ז) חמת מלך מלכי מות, משיחטאו אנשים רבים בהוסדם יחד כ"א האחד יטה מני דרך ימחו האחרים בידו

והנה הגי' העניינים האלה האומה הישראלית לא תצטרך אליה לא לענין המלחמות ותשועתם מאויביהם לפי שישראל נושע בה' והוא הנלחם להם... הנה התבאר מכל זה שאף שנודה היות המלך הכרחי באומות לא יצדק באומה הישראלית כ"ש שכבר הורה הנסיון בענין מלכי ישראל ומלכי יהודה שהמה היו במורדי אור, המה הסבו לבב בני ישראל אחרנית כמו שידעת מירבעם בן נבט ושאר מלכי ישראל כלם ורוב מלכי יהודה עד שבסתם גלתה יהודה מעוני, לא כן אנחנו רואים בשופטי ישראל ונביאיהם כלם אנשים אנשי חיל יראי אלהים אנשי אמת, ולא היה אחד מהשופטים שנטה לבבו מאחרי ה' לעבוד אלהים אחרים בהפך המלכים שמי ומי מהם נצל, וכל זה ממה שיעיד שהנהגת השופטים טובה, והנהגת המלכים היתה רעה ומזקת ומסוכנת מאד

ואחרי ב' ההקדמות האלה שהקדמתי, שמע פי' פרשת המלך וענין המצוה כפי אמתתה, הנה באמרו כי תבאו אל הארץ אשר ה' אלהיך נותן לך וירשתה וישבת בה ואמרת אשימה עלי מלך ככל הגוים אשר סביבותי אין בזה מצוה כלל כי לא צוה הש"י שיאמרו זה וישאלו מלך, אבל הנה הוא הגדת העתיד, יאמר אחרי היותכם בארץ הנבחרת... ובזה מהסכלות כי היה לכם לשאול מלך בהכנסתכם לארץ ללחום את מלחמותיכם שאז היה

הזמן הנאות לצרכו לא אחרי הכבוש והחלוק והישיבה בטח בדד בארץ, וזהו אמרו ואמרת אשימה עלי מלך ככל הגוים אשר סביבותי רוצה לומר לא להכרח ולא לצורך כלל כי אם לעשותכם כמעשה הגוים...

ולפי זה יהיה ענין המלך מצות עשה תלויה בדבר הרשות, כאומר כאשר תרצה לעשות כן עם היותו בלתי ראוי, אל תעשה אותו

13. רמב"ן דברים פרק יז פסוק טז

והוקשה לי בזה, כי אמרו בירושלמי בסוף סנהדרין (סוף פ"י) לישיבה אי אתה חוזר אבל אתה חוזר לסחורה לפרקמטיא ולכבוש הארץ, ואם ישלח המלך ויקנה משם הסוסים והרכב סחורה היא זו ומותר. ויתכן שדרך הכתוב, כי הזהיר לא ירבה לו סוסים אפילו מארצו ומארץ שנער או בדרך סחורה המותרת, שלא יבטח על רכבו כי רב ועל פרשיו כי עצמו מאוד, אבל יהיה מבטחו בשם אלהיו...

וטעם המצוה הזאת, מפני שהיו המצרים והכנענים רעים וחטאים לה' מאד כמו שאמר (ויקרא יח ג) כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו וכמעשה ארץ כנען וגו', והנה רצה ה' שלא ילמדו ישראל ממעשיהם, והכרית בכנענים כל נשמה (להלן כ טז) ואמר (שמות כג לג) לא ישבו בארץ, והזהיר במצרים שלא נשב אנחנו בארצם:

13. Ramban Devarim 17:16 (trans. Artsrcroll)

But I find difficulty with [Rashi's] explanation, because the Sages stated at the end of Tractate Sanhedrin: only for permanent settlement you may not return, but you may return for commerce and trade to conquer the land. And so if the king sends agents to Egypt and purchases horses and chariots from there, this would be considered commerce and as such would be permitted! It is possible that the approach of the verse is that first it warned generally, "He shall not have too many horses for himself" – even if they are obtained from his own land or the land of Shinar or from Egypt in the permissible commercial way, in order that he not trust "in his chariots because they are many and in his horsemen because they are very strong." Rather, his trust shall be in his God, blessed be He...

And the reason for this commandment is that the Egyptians and the Canaanites were exceedingly wicked and sinful toward Hashem, as it is stated "like the deeds of the land of Egypt, in which you dwelt, you shall not do, and like the deeds of the land of Canaan," and so God desired that Israel not learn from their evil deeds, and to that end He ordered destroyed every soul among the Canaanites and warned "They shall not dwell in your land," and regarding the Egyptians, He warned that we should not dwell ever again in their land.

14. [רבינו] בחיי דברים פרק יז פסוק טז

(טז) רק לא ירבה לו סוסים. יאמר: אף על פי שיהיה לכם מלך כשאר מלכי האומות יהיה ממעט ממדות שאר המלכים, כי יש מלכים משתדלים ברבוי סוסים ומרכבות, ומלך ישראל לא ירבה לו סוסים ולא נשים ולא כסף וזהב, **יש מלכים עושין מאלו הדברים עקר ומלך ישראל יחסר ברבויים ויעשה מן התורה והיראה עקר**, זהו שאמר: והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו למען ילמד ליראה, יש מלכים יתגאו ברוב עשרם וגודל ממשלתם וירום לבבם על כל העולם, ומלך ישראל: לבלתי רום לבבו מאחיו. ויבטיחנו הכתוב כי בקיימו זה "יאריך ימים על ממלכתו".

14. Rabbenu Bachaye, Devarim 17:16 (trans. Sefaria.org)

The Torah now proceeds to list differences between Gentile kings' prerogatives and those of a Jewish king. Jewish kings must not make the acquisition of many horses and chariots their policy. Neither must a Jewish king amass gold and silver or even wives. Gentile kings see in the acquisition of these possessions an end in itself and treat these possessions as the measure of their success instead of as something secondary as Jewish kings are asked to do. A Jewish king is to make preoccupation with the Torah his principal concern. This is why the Torah not only demands that he write (2) Torah scrolls but also that he read in it daily; this will teach him reverence for the Lord (verse 19) and will ensure that he remains on the throne for many years.

15. [רבינו] בחיי דברים פרק יז פסוק יז

וכסף וזהב לא ירבה לו מאד. פירשו רז"ל אלא כדי ליתן אכסניא, כלומר כדי ליתן שכר חיילותיו מדי שנה בשנה, הנכנסין והיוצאים עמו כל שנה ושנה, אבל אינו רשאי לעשות ממנו אוצר או סגולה, והטעם כדי שלא ירום לבבו, כי הוא נמשך אל: לבלתי רום לבבו מאחיו. ובזה נתן טעם בשלשתן, ברבוי הסוסים, כדי שלא ישב את העם, ברבוי הנשים, ולא יסור לבבו, ברבוי הכסף, לבלתי רום לבבו, כי בעשותו אוצר לכסף ולזהב יבטח באוצרו ויסיר בטחונו מה' יתברך, וראוי למלך שישים ה' מבטחו ושיהיה יראת ה' אוצרו ומבצרו, כענין שכתוב: (איוב כב, כד - כה) "ושית על עפר בצר ובצור נחלים אופיר, והיה שדי בצריך וכסף תועפות לך".

15. Rabbeinu Bachaye Devarim 17:17 (trans. Sefaria.org)

"and he must not amass too much silver and gold." Sanhedrin 21 defines the permissible amount as "sufficient to entertain visitors." They mean that the king may amass sufficient money to pay the salaries of his servants, his soldiers that are employed by him on a year round basis. He must not, however, amass wealth the purpose of which is simply to lie in vaults, money not employed for a useful purpose. The reason for this limitation is to prevent the king from becoming arrogant vis-a-vis his fellow Jews. This latter reason (verse 17) applies to all three restrictions listed in our paragraph. People who amass excess wealth have a tendency of putting their faith in their wealth and simultaneously diminishing their reliance of G'd. A king is in greater danger of doing that as he is privileged. This is why he must make G'd his treasury and his fortress. Job 22,24-25 illustrates this when we read there (Eliphaz speaking) "if you regard treasure as dirt, Ophir-gold as stones of the wadi, and Shaddai be your treasure, and precious silver for you;"

16. רש"ר הירש דברים פרק יז פסוק יז

וכסף וזהב לא ירבה - לו מאד. בסוסים ובנשים נאסר הריבוי דרך סתם: "לא ירבה לו", ואילו בכסף וזהב נאמר "מאד". אכן המלך זקוק לאמצעים מרובים יותר מאשר איש פרטי רגיל, והוא זקוק לכך גם לצורך שמירת עצמאות מעמדו וגם לצורך מילוי תפקידו באומה... פעילותו של מלך לקידום שלומו הרוחני והגופני של העם זקוקה לשליטה על אמצעים מספיקים. משום כך לא נאמר "לא ירבה לו" אלא "לא ירבה לו מאד": אל יצבור כסף וזהב יותר מן הדרוש, אל יהא אץ להעשיר.

16. Rabbi Samson Raphael Hirsch, Devarim 17:17 (trans. Daniel Haberman, p. 405)

In the case of horses and women, it says simply "he must not take himself many..." whereas in the case of silver and gold it says "in excess." Indeed, the king does require more means than an ordinary individual, both to ensure the independence of his position and also for fulfilling his role in the nation... a king's activities to further the spiritual and material well-being of his people require him to have considerable means at his disposal. Accordingly, it does not say לא but ירבה לו - he shall not amass silver and gold in excess; he shall guard himself against the passion for riches.

17. רש"ר הירש דברים פרק יז פסוק יט

הכוונה היא לכל התוכן ההיסטורי והלקח המאלף של התורה: מלך ישראל ילמד מהתורה את המעמד ואת הייעוד של האומה ואת יחסי היחיד לתפקיד האומה; הוא יבין את כל אלה בהירות גדלה והולכת ויפעל תמיד להגשמתם המלאה.

17. Rabbi Samson Raphael Hirsch, Devarim 17:17 (trans. Daniel Haberman, p. 405)

This refers to the historical and instructive contents of the Torah: From the Torah the king of Israel shall learn the nation's historical position and destiny, as well as the individual's relationship to the nation's mission. All these he shall understand with ever-increasing clarity, and he shall work constantly toward their full realization.

18. מלבי"ם דברים פרק יז פסוק יט

ודוק מינה שרק בעניני שמירת חוקי התורה הוא שוה לאחיו אבל בענינים שהם מחוקי המלוכה ירום לבבו מאחיו שפורץ לו דרך וכו' וכן ביתר משפטי המלוכה שמשונים מדיני התורה

18. Malbim Devarim 17:19

Only with regard to observing the laws of the Torah he is alike to his brethren, but regarding things related to the rule of the throne, he should be elevated from his brethren, as a king intrudes to pave a path, and this is true with the other statues of the throne that differ from the laws of the Torah.

19. רמב"ן דברים פרק יז פסוק כ

(כ) לבלתי רום לבבו מאחיו - נרמז בכאן בתורה איסור הגאות, כי הכתוב ימנע את המלך מגאות ורוממות הלב, וכל שכן האחרים שאינן ראויים לכך, כי בראוי להתרומם ולהתגדל יזהירו להיות לבבו שפל ככל אחיו הקטנים ממנו. כי הגאווה מדה מגונה ונמאסת אצל האלהים אפילו במלך, כי לה' לבדו הגדולה והרוממות, ולו לבדו התהלה ובו יתהלל האדם. כענין המבואר על יד המלך שלמה (משלי טז ה) תועבת השם כל גבה לב, וכתוב (ירמיה ט כג) כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי וגו' :

19. Ramban Devarim 17:20 (trans. Sefaria.org)

So that his heart not become haughty over his brothers: here is hinted in the Torah the prohibition of arrogance, because the Torah restrains the king from arrogance and haughtiness of heart, and how much more so the others that would not be fitting for this--because for one who would be fitting for raising and aggrandizing, it warns him that his heart must be low and humble like all his lesser brothers. Because arrogance is a character trait which is disgusting and abhorrent by Hashem, even in a king, because to Hashem alone is the greatness and highness, and to Him alone is the praise, and only through Him can a man boast, as the topic is explained by Shlomo Hamelech (Mishlei): The abhorrence of Hashem is all who are haughty of heart, and it is written (Yirmiyahu): but only through this should a man boast: of knowing Me...

20. אברבנאל דברים פרק יז

רוצה לומר כי בהיותו מלך טבע השררה והמלכות יפתוהו להתגאות, ולזה הוצרך להזהיר אותו ולצוות עליו ביחוד ליראה את ה' אלהיו ולהשפיל את יצרו כדי שלא ירום לבבו מאחיו ולא יתגאה במלכותו ובוזה הדרך עצמו נתן הסבה למה צוהו ביחוד על שמירות התורה.

21. רמב"ם הלכות מלכים פרק א הלכה ז

וכל מי שאין בו יראת שמים אף על פי שחכמתו מרובה אין ממנין אותו למינוי מן המינויין שבישראל, כיון שנמשח דוד זכה בכתר מלכות, והרי המלכות לו ולבניו הזכרים עד עולם, שנאמר כסאך יהיה נכון עד עולם, ולא זכה אלא לכשרים שנאמר אם ישמרו בניך בריתי, אף על פי שלא זכה אלא לכשרים לא תכרת המלוכה מזרע דוד לעולם, הקדוש ברוך הוא הבטיחו בכך שנאמר אם יעזבו בניו תורתו ובמשפטי לא ילכו ופקדתי בשבט פשעים ובנגעים עונם וחסדי לא אפיר מעמו.

21. Rambam Melakhim 1:7

However, if he was not G-d-fearing, even though he was very wise, he is not appointed to a Position in Israel. From the time David was anointed he merited the crown of kingship, the monarchy became his and that of his male descendents for all time, as it says, "Your throne, will be established forever" (II Samuel 7:16). This only refers to those who are of legitimate lineage, as it says, "If your sons shall observe my covenant" (Psalms 132:12). Even though he only merited the monarchy for his descendents who have legitimate lineage, the monarchy will never be withdrawn from the descendants of David. The Holy One, Blessed Be He, had promised him as such, as it says, "If his children forsake my Torah and walk not in My statutes,...and I shall visit their transgression with the rod, and their iniquity with disease. But My mercy I shall not break off from him" (Psalms 89:31-34).

22. אברבנאל דברים פרק יז

וממה שזכרתי יתבאר לך. שהמלך מחוייב בשמירת המצות יותר משאר אנשים והיה זה לגי סבות :

האחת לפי שהוא מראה מלוטשת לכל עמו שיביטו בו וילמדו ממעשיו לפי שההמון מטבעו להדמות אל גדולי המעלה בכל מה שיעשו כפי האפשר. הלא תראה שבהיות מלכי יהודה טובים וישרי' בלבותם היה העם כלו מוזהר מפיהם ובהיותם רעים וחטאים לה' היו כלם רעים וחטאים נמשכים אחריהם.

23. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף כא עמוד ב

ואמר רבי יצחק : מפני מה לא נתגלו טעמי תורה - שהרי שתי מקראות נתגלו טעמן נכשל בהן גדול העולם. כתיב לא ירבה לו נשים, אמר שלמה : אני ארבה ולא אסור, וכתיב ויהי לעת זקנת שלמה נשיו הטו את לבבו. וכתיב לא ירבה לו סוסים, ואמר שלמה : אני ארבה ולא אשיב וכתיב ותצא מרכבה ממצרים בשש וגו'.

23. Talmud Sanhedrin 21b

And Rabbi Yitzhak says: For what reason were the rationales of Torah commandments not revealed? It was because the rationales of two verses were revealed, and the greatest in the world, King Solomon, failed in those matters. It is written with regard to a king: "He shall not add many wives for himself, that his heart should not turn away" ([Deuteronomy 17:17](#)). Solomon said: I will add many, but I will not turn away, as he thought that it is permitted to have many wives if one is otherwise meticulous not to stray. And later, it is written: "For it came to pass, when Solomon was old, that his wives turned away his heart after other gods" (I Kings 11:4).

24. Rabbi Jonathan Sacks – "On the Limits of Power"

The ideal society, as the Torah conceives it, is one in which no one rules or exercises power over anyone else, other than G-d himself. To be sure, that could not be achieved overnight. The struggle has taken over three thousand years and is not over yet. Its closest approximation is Shabbat – a world experienced one day in seven in which no one can force anyone else (not a servant or an employee or even a domestic animal) to work for them. The idea of one human being ruling over another is anathema to the Jewish mind. Only one being is entitled to sovereign powers, and that is G-d. That is what Gideon means when he says, "I will not rule over you, nor will my son rule over you. The Lord will rule over you."

However, the Book of Judges also faithfully records the countervailing pressures of reality. Time and again it states: "In those days Israel had no king. Everyone did what was right in his own eyes." In a less than perfect world, the absence of government spells anarchy: the breakdown of law and order, the inability of a people to defend itself, and lapses into idolatry which individuals are powerless to prevent...

The Torah devotes extraordinary attention to the non-political aspects of society-formation and maintenance. It speaks of education, of tzedakah, and the duty to give part of the nation's produce to the poor. It ordains laws, courts and the administration of justice. It talks of the virtues and self-restraints to be practiced by every Jew. It has a different political philosophy to any other nation yet conceived. The entire focus of politics in the West since Plato and Aristotle has been on the state. In Judaism, the interest in the state (brought into being when Samuel appointed Saul as Israel's first king) is secondary. Its primary interest is in society (brought into being at Mount Sinai by the giving of the Torah). As I put it in one of my books, *The Politics of Hope*, what makes Judaism unique is its dual theory of social contract (which creates a state) and social covenant (which creates a society). It sees more clearly than any other system known to me, that politics – the principled use of power – is only part, and a relatively small part, of what creates a gracious society dedicated to the common good.